

Overdenking,
Met zijn leerlingen is Jezus door de poort gegaan, de stad in.
Ze zijn net als de andere pelgrims in Jeruzalem om het Joodse Paasfeest te vieren.
Jezus zoekt met zijn leerlingen een plek waar ze samen kunnen eten.
Nee, ze hebben niet een duur hotel gereserveerd, dat had gekund.
Ze gaan ook niet naar de tempel, om zich daar te melden als eregasten voor het Paasfeest.
Geen duur hotel, geen stoer verhaal.
Maar een groep pelgrims, moe en stoffig, op zoek naar een plek voor de nacht.
In een van de stegen van de oude stad, daar in het verborgene eten ze dan samen nog één keer voor het laatst.
Daar in het verborgene wordt de waarheid onthuld, alsof er een doek wordt weggenomen. Dit is het.
Alleen maar dat ene gebaar.

Aan het begin van de maaltijd staat Jezus op.
Het is stil als Jezus water in een kom giet en zich voorover buigt.
Hij gaat langs de rij van de leerlingen en wast hun voeten.
Zwijgend en geruisloos doet hij het werk van een slaaf.
Petrus trekt zijn voeten terug.
De meester die knielt voor hem, dat nooit.

Kom, laat het maar gebeuren, zegt Jezus.
Alleen zo kun je mij begrijpen.
Jezus wijst met dit ene gebaar een nieuwe weg.
Een weg van aandacht, van liefde en toewijding aan elkaar.
Broeders en zusters, i.p.v. bazen en knechten.
we zien het om ons heen gebeuren, nu de oude wereld voorbij lijkt te zijn.
Iedereen wil helpen- alleen met elkaar komen we voorbij dit grote dode punt wat alles nu blokkeert.

Een nieuwe wereld waar we elkaar zien zoals we zijn in de broosheid van het leven.
Na de maaltijd legt Jezus uit dat hij een voorbeeld heeft gegeven.
Jullie moeten dit ook bij elkaar doen.
Dit ene gebaar- dat is het, voorbij alle woorden van het eigen gelijk.
Dit ene gebaar luidt Pasen in.
Het leeft al in ons- juist nu in deze bizarre tijd.
In het verborgene in al onze gebeden- en gedachten voor elkaar.
In het verborgene, in de ruimte van ons eigen hart-
daar wil dit ene gebaar gaan wonen.
We kunnen plaats voor haar maken.
Vandaar het oude teken voor onderweg-

het breken van het brood en het doorgeven van de beker.
Met de wijn als teken van toekomst voor ons allemaal.
woorden van verbinding die we door blijven geven, ondanks alles.
Want hierin schuilt het diepste geheim: het is het teken van Pasen.
Niet de een boven de ander-
maar een gemeenschap die het brood doorgeeft aan elkaar.
Tekenen van leven, van liefde, van verbinding.
Dat ene licht klaar diep in jou. Dat ene wil ontwaken diep in jou,
licht van een nieuwe morgen. Licht van Pasen.

Dit ene gebaar, in het verborgene als wachtwoord voor een
nieuwe toekomst.
Dit ene moment, houd dit vast. En leef in mij.
Kom laten we gaan, want het wordt donker.
Nog is het geen Pasen.